

точно – на *преградата*, отделяща видимото, познатото, безинтересното от същественото, енигматичното, привличащото. В този смисъл вече изглежда напълно закономерна появата на *тайнствеността неотразима*, отразила *заоблачени висоти* в „празната декламация“ „Към морето“³⁶. (Не е ли уместно тази ранна и пренебрегвана от изследователите на Яворов творба, която задава мотива *чисто отражение*, т.е. отражение на *тайна-в-тайната*, да бъде възприета и четена като протообраз на късното стихотворение „Видения“ (1906), където също се оглеждат една в друга две загадъчни идентичности?) *Преградната* функция на *облака* става съвсем очевидна и изразителна в следващата творба „Като звезда светла“ и дори можем да твърдим, че компаративният член (vehicle), – носещият елемент в сравнението³⁷ – естествено прераства в тематичен елемент (tenor), за който обаче е ненужно да бъдат набавяни онагледяващи и репрезентиращи го vehicles и който в по-сетнешните поетически текстове на Яворов ще застине в образ с по-особен – по-малко или повече непроницаем – семантичен обхват. (Естествено, инерцията *облакът* да се явява и като подчинен елемент от сравнението продължава да се изчерпва в създадените през 1900 г. по-периферни текстове „Витоша есен“ и „Облаци“. Тази алегорична линия, и то отявлено двупосочна – *облакът* като аналог и на „мисъл тежка“, и на „мрачно сърце“ – не препятства, а на практика спомага за субстанционализиране на лексемата *облак* в лирическото мислене на Яворов, за осъзнаването на нейния семантичен заряд и символична стойност.) В „Като звезда светла“, „Есенни мотиви“ II, „Градушка“, „Нощ“ *облакът* или „дъжделивите“, или „бягащите и повръщащите се, бучащи облаци“ закриват, ограбват, отнемат уникалния личен хоризонт. Или, ако в „Пред тъмнически зид“ *облакът* е безпроблемно извикано в текста шаблонно олицетворение на тоталната *преграда*, то в текстовете, появили се след 1899 г., той постепенно и сигурно започва да изразява, сублимира, сугерира, символизира самата